

Em có hiểu trái tim mình?

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Tao nhìn thấy Phong của mày cười cợt với một em trong quán Blue. Mày đừng buồn nhé! Có muốn đến đây làm cho rõ ràng không?

Tôi thần thờ ngồi nhìn ánh đèn đường vàng vọt phủ xuống mặt đường vắng hoe và loang loáng nước. Trời đổ mưa. Ngẩng đầu lên nhìn đèn đường, có thể nhìn thấy những giọt nước lao xuống như tia sáng. Bên tai còn văng vẳng giọng nói thẳng thốt, ngập ngừng và ái ngại của Vân:

- Tao nhìn thấy Phong của mày cười cợt với một em trong quán Blue. Mày đừng buồn nhé! Có muốn đến đây làm cho rõ ràng không?

Tôi im lặng rất lâu, chẳng biết phải nói thế nào với con bạn thân của mình. Bởi tôi vẫn thường ngồi trước mặt nó, đồng đánh lắc lư mái tóc và nói: Tao chẳng yêu Phong. Chỉ là hẫng theo đuổi phiền quá, thế là nhận lời. Tôi vẫn nhớ nó thường lườm tôi và bảo: Thôi tôi xin cô! Không yêu người ta thì thả người ta ra. Mà suốt ngày mày lạnh nhạt thế này, trước sau thì người ta cũng tự sổ lồng bay đi thôi...

Tôi vốn tự tin quá mức vào tình yêu Phong dành cho mình. Và tôi vẫn thường nghĩ, nếu có một ngày hai đứa không còn nắm tay nhau thì cái kẻ buông tay trước, ắt hẳn phải là tôi...

Trở trâu thay! Cái người ba năm trời theo đuổi tôi, từng nửa đêm chạy trong gió lạnh để mua cho tôi món xôi khúc mà tôi thích, giữa trưa hè chang chang mang đến cho tôi cái usb tôi bỏ quên ở nhà, đội mưa đội gió đi cùng tôi hết cả một con phố dài trong lúc tôi bất chợt nhớ đến người ấy... vậy mà lại là người phản bội tôi. Và trở trâu thay, đến lúc này, tôi mới nhận ra, tôi đã yêu anh mất rồi...

Tôi lao ra ngoài đường, nhưng rồi lại nép lại nơi góc phố này. Bởi tôi chẳng biết phải đối diện với anh thế nào. Tôi nợ anh quá nhiều. Vậy nên, có lẽ tôi phải trả anh về với tự do, để anh ở bên người con gái thật sự yêu anh.

Nước mắt đã rơi từ lúc nào. Tôi cố ngẩng đầu lên, lau đi những giọt nước mắt. Lại thấy, một bóng hình rất quen đang tiến lại gần. Tim tôi đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi cố kìm bàn chân đang muốn chạy lại phía anh. Bởi tôi không biết, mình sẽ nói gì với anh? Nhưng khi người ấy đến gần, tôi nhận ra, đó không phải là anh. Nếu đã yêu anh đến mức nhìn đâu cũng thấy bóng dáng anh, vậy thì nên dừng cảm một lần.

Trong quán cà phê, trong tiếng nhạc du dương, chàng trai của tôi đang kề sát bên một cô gái. Hai người họ thì thầm với nhau. Mỗi một ánh mắt, một nụ cười của anh đều như những lưỡi dao cứa vào lòng tôi, đau đớn và hờn tủi. Tôi kéo Vân lướt ngang qua bàn của anh, vờ như vô tình, nở một nụ cười thật tươi.

- A! Chào anh Phong, lâu lắm bọn em không gặp anh. Đi cùng cô nào đây? Bạn gái anh hả?

Hai con người ấy cùng ngẩng đầu nhìn tôi, có chẳng là hai ánh mắt hoàn toàn khác nhau. Của anh, là ngỡ ngàng, lo âu. Còn của cô gái kia, là thẹn thùng, e ấp, giống như cô gái mới yêu bị người khác biết được tình yêu của mình. Một cô gái xinh đẹp nhường ấy, dịu dàng nhường ấy, chắc rằng có thể mang lại tình yêu cho anh, nhiều hơn tôi. Tôi nghĩ, mình nên dừng lại ở đây thôi, nên từ bỏ thôi. Hít một hơi dài, tôi vẫy tay:

- Thôi không làm phiền hai người nữa, chúng em về đây.

Rồi, tôi lôi Vân lao nhanh ra khỏi quán. Vừa ra đến cửa, tôi vội buông tay nó ra, lao vào màn mưa. Phía sau lưng tôi, có hai tiếng gọi thảng thốt, một của Vân, một của anh.

Chẳng mấy chốc, anh đã đuổi kịp tôi, giữ lấy tay tôi, ôm lấy vai tôi, giống như vô số lần tôi đã từng hờn giận. Tôi gỡ tay anh ra, lại tặng anh thêm một nụ cười ngọt ngào nữa. Tôi muốn, anh sẽ luôn nhớ về hình ảnh xinh xắn, vui tươi nhất của tôi. Anh sững lại nhìn nụ cười của tôi, vuốt tóc tôi rồi nói:

- Em không ghen sao? Sao còn cười tươi đến thế này?

Tôi nhún vai:

- Cũng giống như một đứa trẻ bị cướp mất thứ đồ chơi thân quen, chỉ thấy hơi ấm ức một chút, không đành lòng một chút. Vậy thôi!

Anh gằn giọng:

- Đồ chơi?

- Đúng thế! Vốn dĩ giữa chúng ta cũng chẳng phải là tình yêu. Vậy thôi nhé, chúng mình dừng lại ở đây. Hi vọng sau này em không phải gặp lại anh nữa, để còn rảnh rang theo đuổi tình yêu mới.

Có lẽ tôi hoa mắt rồi, tôi nhìn thấy trong đôi mắt anh là đau đớn và tuyệt vọng cùng trách móc. Tôi chia tay với anh, chẳng phải anh sẽ rảnh rang đến với tình yêu mới sao? Người đáng ra có quyền đau đớn, có quyền trách móc, chẳng phải là tôi sao? Bỏ mặc anh, tôi về giữa trời mưa. Mong sao những giọt nước mưa có thể làm nhạt đi vị mặn đắng của nước mắt, có thể rửa trôi đi những kí ức ngọt ngào về anh.

Vân ùa vào phòng tôi, thảng thốt:

- Phong của mày hôm qua uống rượu say, rồi gây tai nạn.

Tôi nghe tim mình lạc mất mấy nhịp, tai ù đi.

Vân lay tôi:

- Mày sao thế? Tao đã nói hết đâu! May mà chỉ bị choáng và bị thương ngoài da.

Tôi hét lên với Vân, nước mắt đã ứa nhòe trên khuôn mặt:

- Mày kể chuyện kiểu gì mà hay vậy Vân?

Nó cũng hét lên với tôi:

- Mày cũng yêu Phong phải không? Mày nhìn mày kia? Thế sao còn nói với người ta những lời khó nghe?

- Cũng như nhau mà thôi! Chẳng phải hẳn đã có người yêu mới rồi sao!

Vân ngập ngừng:

- Mai! Tao xin lỗi mày, chuyện hôm qua, là tao và Phong thử mày. Con bé kia là em họ của Phong.

- Cái gì?

Tôi chỉ muốn xông lên bóp chết cái đứa vốn tự xưng là bạn thân của tôi. Dù một nơi nào đó trong tim khẽ giãn ra, không còn co bóp tôi đến nghẹt thở nữa, nhưng, cảm giác này thật chẳng dễ chịu chút nào. Bạn thân của tôi và người yêu tôi vào hòa với nhau để lừa tôi. Lại còn để tôi diễn kịch miễn phí trước mắt cái cô em họ kia nữa. Còn anh, sao anh phải thử tôi? Lẽ nào, anh chẳng tin tôi ư?

Tôi quyết định đuổi cái con bạn đáng ghét của mình về, vừa giả vờ giận dữ nó, vừa để có thời gian để suy nghĩ, phải làm thế nào với cái mớ bòng bong này.

Ba mươi phút sau, chuông cửa lại reo. Tôi vừa mở cửa vừa lầm bầm: Ranh con kia, về mau, ta không bao giờ tha thứ...

Nhưng trước mắt tôi lại là anh, tay quần đầy băng gạc, mặt dán đầy urgo. Anh cười rõ tươi như chúng tôi chưa từng giận dữ:

- Sao lại có người vô tâm vô phế như em, người yêu thương tích đầy mình mà chả chịu đến thăm gì cả. Tí nữa là anh đi theo mấy cô y tá rồi.

- Ai là người yêu anh!

Anh khẽ ôm lấy tôi, thì thầm:

- Đừng bao giờ nói những lời như vậy với anh nữa biết không? Anh xin lỗi vì đã lừa em. Không phải là anh không tin em, chỉ là anh muốn giúp em nhìn rõ trái tim của mình. Em đã nhìn ra chưa?

Tôi lại đẩy anh ra, vô tình làm anh đau. Cố nén sự lo âu, tôi nói:

- Em chẳng nhìn ra gì cả!

Anh khẽ cười, véo mũi tôi:

- Thế mà anh còn tưởng là có người ghen cơ đấy! Em không nhìn ra cũng không sao, anh sẽ giúp em nhìn rõ.

Tôi lườm anh. Quyết định sẽ “hành hạ” anh thêm một thời gian nữa, trước khi nói với anh rằng: em yêu anh! Cái ngày ấy chắc còn xa lắm, chàng trai của em ạ! Ai bảo anh vô duyên vô cớ đắc tội với phụ nữ làm gì.

Nguyễn Mai